

dem. Det forekommer mig, at der i dette Tilfælde gjælder, hvad der ikke faa sjældent gjælder ogsaa i andre, at der lægges en principiel Betydning ind i Sagen, som den ikke har, og at de praktiske Spørgsmaal, som egentlig ligge til Afgjørelse, derved komme til at lide under et vilkaarligt Præg, idet at Discussionen bliver ført over paa ganske andre og uvedkommende Gebeter, saa at det, hvorom der egentlig er Tale, kommer til at forsvinde under denne imaginaire Værdi, denne indbildte Charakter, som saaledes tillægges det. Jeg troer saaledes, at det ikke er ganske billigt imod Silkeborg og de meget levende Duffer, som der næres, at ville gjøre denne Sag til en ganske anden Sag, end den i Virkeligheden er, nemlig til en Forløber for Næringslovs Spørgsmaalet. Spørgsmaalet om, paa hvilken Maade Forholdene mellem Land og By ville være at ordne ved en almindelig Næringslov, vil hverken blive lettere eller vanskeligere at afgjøre, hvad enten Silkeborg tillige er Kjøbstad eller ikke; det vil i den Henseende være lige let og lige vanskeligt at komme til et rigtigt Resultat, hvad enten Silkeborg er Kjøbstad eller ikke. Dersom der faktisk er Trang for Silkeborg til at blive, hvad man kalder en Kjøbstad, til at erholde den Ordning, der hænger sammen med de nærværende Kjøbstadsforhold, troer jeg ikke, at man skal mødsætte sig det, fordi der i en nær Fremtid kan blive Spørgsmaal om en Omordning; at gjøre det forekommer mig at ville være ubilligt. Jeg troer ogsaa, at den ærede Rigsdagsmand heelt igjennem var ubillig, ikke faa meget mod det Ministerium, som nærmest har bearbejdet Sa-

gens Forelæggelse, som deels mod Communalbestyrelsen og deels mod Justitsministeriet; thi jeg troer virkelig ikke, at den, som nøie vil gennemgaae Motiverne, vil gjenkende enten Communalbestyrelsens eller Justitsministeriets Dyringer i den ærede Rigsdagsmands Referat. Der var i hans Fremstilling — naturligviis det ærede Medlem ubevidst — saadanne smaa Forandringer, som fastede et Lys over Communalbestyrelsens og Justitsministeriets Dyringer, hvorved de kom til at see anderledes ud, end de i Virkeligheden ville findes at være, naar de nøie gennemgaaes. Jeg skal saaledes med Hensyn til Communalbestyrelsens Dyringer blot eksempelvis anføre, at det netop fremgaaer af de Bemærkninger, som Communalbestyrelsen har gjort angaaende Handelen, at Regjeringen ikke kan raade Bod paa den Ulempe, som i saa Henseende antages at existere; thi man kan ikke give Bevillinger til Andre end dem, der søge dem, men der klages just over, at der er saa faa, der søge Bevillinger; naar Loven antages, mener man, at der vil blive en større Concurrence, ligesom ogsaa Bevillingsvæsenet da naturligviis vil falde bort. Naar man indvender derimod, at Regjeringen nu strax, uden at vedtage nærværende Lov, kan lade Bevillingsvæsenet i dette Tilfælde falde bort, saa vil jeg dertil svare, at det er den ikke berettiget til uden ifølge en Lov. Hvad man netop ønsker, og hvad man ogsaa opnaaer ved denne Lov, det er, at Bevillingsvæsenet falder bort; der bliver blot den lille Ulykke, at Silkeborg bliver en Kjøbstad.